

Ott nyugszanak ők a keresztfa körül,
 Az isteni Hős vigaszos közelében;
 Ő az, ki a vértanukon könyörül:
 Békére találnak az ő közelében...

Meghajlik, Uram, Te előtted a térd:
 Adj holt híveidnek örök nyugodalmat:
 Add meg nekik országodban a bért, —
 S nekünk, letiportaknak — diadalmat!

Rozman József.

—oOo—

Mert ők álmodnak még ...

Ki ne emlékezne a régi dalokra,
 vidáman nótázó, tűzpiros arcokra?
 Akik a mult fátylán felénk tekintenek
 s mi koszorut fontunk szent emlékeinknek,
 Koszorut!... — nékik — a magyar föld porából,
 a mult könnyén nyílott, csupa sziv-virágból!
 Keresd fel most őket, a csendes sirokat,
 néma feledésbe süppedt kis hantokat!
 Tépj le minden sirra egy kicsi levelet...
 — megédesited ugy a kemény fekhelyet!
 Szállj a hegyre, völgybe, ragyogó azurba;
 kavargó folyamra s fel a Csaba-utra!...
 Szállj a kavernáknak sötétlő mélyére;
 szállj, repülj mindenütt a Hősök szívére!
 Ugy repüljön szárnyad, mint sebes gondolat,
 röptöd előzze a villámgyors sasokat;
 s ha minden sírt láttál s virágod elfogyott,
 jöjj, jöjj vissza csonkán, ahol ez sarjadott!
 Elmeséled nekünk, mit mondtak néked;
 elmondod az álmod, a ragyogó szépet;
 mert Ők álmodnak még most is e világról,
 harci bérük jussán: Nagymagyarországról!

Torma Sándor.